

Interview Theo IJzermans

‘Ik neem nu les bij een schietsportvereniging’

Door Hans Knegtmans

Foto Bert Nienhuis

OFER NOG EEN DERDE AVONTUUR van Lex Eckhardt verschijnt? Jazeker. Ik wil me niet op een datum vastpinnen, want voor je het weet staat er een onhaalbare verschijningsdatum in de aanbiedingsfolder. Laat ik voorzichtig zijn en zeggen dat ik halverwege ben.

Mijn volgende boek heeft een andere opzet dan de eerste twee delen, die voor een groot deel op factie-achtige wijze historische perikelen van Cuba belichtten. Je zou het een uit de hand lopend psychologisch drama kunnen noemen. Die koerswijziging heeft ook te maken met mijn veranderde ideeën over de historische roman. Ik vermoed dat de groep lezers die dit genre even interessant vindt als ik, kleiner is dan ik dacht.

Sommige onderwerpen doen het beter dan andere. De belangstelling is groter wanneer de geschiedenis zich dicht bij huis afspeelt, zoals in de boeken van Tomas Ross. En sinds *De Da Vinci code* worden aan de lopende band eeuwenoude geheimen “onthuld”, waarvan slechts weinigen het bestaan kenden voor ze het boek ter hand namen. Verder gaven mijn eerste twee thrillers waarschijnlijk te weinig aanstoot. Het had geholpen als de Cubaanse ambassadeur de ruiten van mijn huis had ingegooid.

Door de verharding in het criminele milieu van Amsterdam maakt forensisch onderzoeker Eckhardt zich in het volgende boek meer dan vroeger zorgen om zijn veiligheid. Die kan hij niet meer overlaten aan de politie, zijn belangrijkste opdrachtgever. Met een stungun – zo’n apparaat dat een schok veroorzaakt, zodat de aanvallers even van de wereld is – red je het niet tegenwoordig. Om ervoor te zorgen dat ik in mijn nieuwe boek geen onzin over wapentuig debiteer, neem ik, sa-

Theo IJzermans: ‘De terugslag van een Glock is anders dan die van een Smith & Wesson’

men met Eckhardt, al een aantal maanden les bij een Amsterdamse schietsportvereniging. De praktijkkennis die ik daar opdoe, zou ik nooit kunnen vinden in een wapencyclopedia. Bijvoorbeeld dat de terugslag van een Glock heel anders aanvoelt dan die van een Smith & Wesson van hetzelfde kaliber.

Ik heb niet de illusie dat ik dan ineens dezelfde verkoopcijfers haal als de Saskia’s, de Esthers en de Simones onder ons – die

ik de successen van hun “literaire thrillers” trouwens van harte gun. Afgunst is een nare eigenschap die tot verzuring leidt. Natuurlijk wil ik genomineerd worden voor De Gouden Strop, al is het nog veel fijner om hem daadwerkelijk te winnen. Ik kom dan in de boekwinkel misschien niet pal naast Noort en Kluun te liggen, maar hopelijk wel op dezelfde tafel. Maar of ik die prijs krijg, hangt ook af van de toevallige samenstelling van de jury.’